

העובדים בוגב ובין הצפון-אפריקאים השולטים בעיר באר שבע

במקום שהוא רואה אפשרות להרוויח כסף — הוא מתפתל ומתרפס כתולעת. לעומת זאת, בשיחה עם הישראלים הוא משתמש באוצר מילים שחלקהארי שלו מורכב מקללות עסיסיות, מטובלות ברוי סית: „חמש שנים עבדתי פה, ואף אחד לא בא לאכול אצלי. עכשיו, כשאני עושה קצת כסף, באים כולם. אז שילכו קיבינימאט! אני משרת רק צרפתים, ומי שלא נאה לו יכול לנשק אצלי בתחת!“ את המונולוג העסיסי הוא מסיים בסידרת קללות, המורכבות מן תיאור מפורט של אבריהמיין.

★ ★ ★

”יש בינינו אנטיישימים!“

מה אומרים על זה הישראלים? מפלים את הצרפתים לטובה. הם יכולים לנסוע 90 קילומטר לשעה ואף פוטר לא יגיד להם מילה. יש ביניהם כמה שהם אנטיישימים. בכל מקום הם מדגישים את העובדה שיש להם כסף. לפעמים, כדי לשלם כוס מיץ שעולה 12 אגורות, הם שולפים שטרות של חמישים לירות. הם רוצים לי רגיש בזה שהם משהו מיוחד, ושהיהודים הם סתם קצבנים. לא פלס הם צועקים ליהודים טאל ראס (גזע מלוכלך). חוץ מזה הם גם מתעסקים עם הבנות שלנו...“

הצרפתים עצמם ממעטים לדבר. סיפר אחד מהם: „אני צרפתינוצרי. באתי לכאן לפני כעשרה חודשים, ואני מתכוון להסתלק מכאן במהירות האפשרית.“ ואן פייר (24), צנום, שחרחר, דיבר בעגה של ליד דרום-צרפת: „ברור שיש בינינו אנטיישימים. למה שלא יהיו? הישראלי הממוצע שאנו מכירים ב" בארשבע הוא טיפוס של שקרן, בדרך כלל. חוץ מזה אהבים כולם כסף. זה כל מה שמעניין אותם.“ ואן פייר ציין שהישראלים אינם מכירים את המושג הנקרא נימוס, הם צרחנים, שאינם יודעים לכבד אשה. „לכן נמאסה עלי העיר הזאת. אני לא רוצה ללכת לבלות בחברת נערה בכא, ולמצוא את עצמי על הריצה עם סכין בבטן. היש" ראלים אכוליקינאה. הם מקנאים בכל מה שיש לנו. בכסף, במכוניות ובנערות.“

בשני מקרים לפחות הוחזרו אל מעבר לים שני צרפתים, שהוואשמו בהשמעת הע" רות אנטיישמיות כלפי יהודים. הם גורשו

הוא מברר את הדבר עד היום הזה. ★ ★ ★

האיש המצפצף

לאיש לא ידוע מה המיסתורין האופף את המסעדה הזאת. מה שברור: היא הפכה לאחד ממוקדי המתיחות. „לא מספיק שהצרפתים עושים בבארשבע מה שהם ר" צים — עכשיו יש בגללם גם הפליה גועיית!“ רטן אחד מגורשים. בין הבאים למסעדה אפשר למצוא נהגים רבים של מיפעלי טוב" לה. עובדים של מישרד-הבטחון ופועלים. לכולם מראים את הדלת החוצה. הכניסה והאכילה מותרות רק לצרפתים. בעל המסעדה עצמו אמר גלויות: „קיבלתי הוראה שאצלי איכלים רק צרפתים. אני לא צריך להסביר למה ומדוע. זה די ברור.“ מי שלא ברור לו, מגיש תלונות בכתב למשטרה, התלונות מועברות למשרד המיסר והתעשייה. עד היום לא קיבל איש מן המתלוננים תשובה. סיפרה סילביה ממך, צעירה צפון אפרי- קאית בת 20:

„כשאני נכנסת למסעדה עם צרפתים, אני מקבלת מה שאני רוצה. הוא (רןמר, בעל המקום) משרת אותי כמו את כולם. אבל

שבע המרות ביותר. העיקרית שביניהן: המשטרה פוחדת להתערב. כמעט בכל ה" מקרים היא מגיעה באיחור, לאחר שה" מעורבים העיקריים בהקריית נעלמו. לנהל עסק בעיר, אי סתם לעבור ברחוב, זה כיום מיבצע הכרוך בסיכון.“

אחד השוטרים, שביקש להישאר בעילום שם, פתח את סגור-ליבו בשיחה פרטית: „האמת המרה היא שאנחנו פשוט פוחדים. המעורבים בתקריות הם, בדרך כלל, אנשי העולם התחתון. בשבילם, הדרך מוויכוח רגיל ועד לשליפת סכין היא קצרה ביותר. לשביל המשכורת העלוכה שאנחנו מקבלים לא משתלם לאף אחד לסכן את ראשו. אני לא רוצה להשאיר בבית אלמנה ויתר מים.“

התוצאה: בבארשבע, הכוח הוא החוק. כל דאלים גבר.

הצרפתים העוסקים בפיתוח הנגב היו יקרים מדי, מכדי שיכובזו בתיגרות-בארים העלולות להסתיים בקרבות סכינים. המגמה היתה להפריד ככל האפשר בין הצרפתים והישראלים, תושבי העיר. הפעולה הראשונה: ניסיון של אחת המסעדות הודעות בעיר, שלג-הלבנון, שבעלה הוא ברור רןמר (60), מוצקהקומה, שסימני הגיל ניכרים רק ב

בריקוד טויסט של אחרי חצות. על רחבת הריקודים של ההזדמנות האחרונה. פה היתה לשני הצדדים הזדמנות ראשונה להפעיל את אגרופיהם, בתיגרה שטופתים, מישה צרפתים. הרקע והמאין לכל הפרשה: הנערות הישראליות, שהצרפתים מעוניינים בהן.

כשאני באה עם ישראלים, הוא מגרש אותי. פעם בא אלי בלש מהמשטרה לשתות קפה. אמרתי לו שאין לי קפה, שילך לשתות ב" מסעדה הזאת. הוא הלך לשם ובעל-המקום גירש גם אותו. כשהוא הוציא לו תעודת בלש, הוא צעק: „אני מצפצף עליך ועל המשטרה!“ עד היום לא עשו לו שום דבר על זה.“

סילביה, נערה יפה, בעלת שיער אדמוני, הוסיפה שפעם צעק לה רןמר: „חתיכת פיגורה שכמוך, וונה.“ היא היתה אז בחברת ישראלים. כשהיא בחברת צרפתים, היא אר מר לה בצרפתית: „סילי-ופלה, מאדמואזל.“ רןמר, המפורסם יותר בשם „בעל מסעדת ברון“, יודע מתי להיות נמוס — ומתי לא.

השבוע הכריז בגלוי: „במסעדה שלי אוכלים לישראלים הכניסה אסורה.“ לישראלים, הנכנסים למקום, מגורשים החוצה, לעיני וז צרפתים הסועדים את ליבם. „למי שיש תלונות למשטרה“, הכריז רןמר, „הם יודעים על מעשי.“ שם מסוים הוזמנה אומנם המשטרה למקום. שם עדות והשוטר 18480 עשה מה שאיש לא ציפה: הוא גירש את הישראלים שנידחו עלידי בעל למקום אחר. פה אוכלים רק צרפתים“, הסביר. „למה?“ ענה השוטר, שתלונות אפשר להגיש בנפה. בנפה לא היה יכול לתת תשובה. הוא גם לא ידע זה. „מה שבעל המסעדה עושה זה לא חוקי“, אמר בו שם ובקשו אוכל. אם לא יתן לכם, נהלו שירה שנבוא, ואנחנו כבר נטפל בו.“ ואז הופיע השוטר לחש משהו באוזנו של היומנאי, מיין לחשקסם ידית. „חכו כאן, יעץ למתלוננים, ואבאר מה הבר.“

סילביה

אחותה של רבקה. כש" אני באה למסעדה של ברון עם ישראלים, הוא מגרש אותי. כשאני באה עם צרפתים, הוא אומר, סילי-ופלה!“ מייד ממקום עבודתם והוחזרו לצרפת. הצרפתים, שבאו לכאורה ככמל הידיות העמוקה בין צרפת וישראל, אינם מסתירים שהם מעדיפים להתבודד לגמרי משאר תושבי העיר. עם חלק מהם נמצאים נשותיהם, או סתם ידיות שהביאו עימן מצרפת. נשים אלה הינן בחוקת טאבו — אין הן מדברות עם יהודים, אין הן מתיידדות עימם או באות במגע עמם בכל צורה שהיא. צרפתי אחד, לפחות, טען בגלוי שלצרפתים יש חלק לא מבוטל במתיחות. סיפר מישל (27), גבר נאה ובהיר-שיער: „אנחנו די אשמים במה שהתרחש. יש בינינו כמה חברה שאינם מסתירים את שינאתם ליהודים. אני עצמי לא סובל מהמתיחות, יש לי פה הרבה ידידים ישראלים. אבל אני יודע שכל זה עומד להיגמר רע מאד.“

מועדון ההזדמנות האחרונה. הקברט האינטימי, בעל האווירה הפריזאית המובהקת, של בטי קנוט. במקום זה התערבב ב" יום-כיפור האחרון דם בויסקי, בקסטה גדולה, כאשר ברקע נשמעת המוסיקה של באך.